

shampoo, moeder die haar zoon afdroogt met haar haren (zoals Maria Magdalena dat deed met Christus) en tot slot moeders die de zieloze lijven van hun zonen over de natte vloer slepen in een bevreemdende choreografie. Het tekent de zonen in hun onmacht als redder én slachtoffer. De perversie bestaat erin dat zowel redders als slachtoffers gevangen zitten in hun rol. Hun identiteit kan niet evolueren buiten de familie om. 'Ik heb van u geen man gemaakt in de ogen van uw moeder' zegt Fatima over haar man Habib.

Broeders van Liefde (2008): zeven zielenpotten op zoek naar een stem

Na het verhaal van de vaders en de zonen (of hoe de kinderen van de tweede generatie geconfronteerd worden met de onmogelijke synergie tussen de patriarchale broncultuur en de vrijere doelcultuur), en het verhaal van de moeders en de zonen (of hoe de kinderen van de tweede generatie gepusht worden door de moeders om zich te manifesteren en blijven steken in de moederlijke omhelzing), volgt het derde deel van de trilogie. Over de al even onmogelijke poging om een gemeenschap van mensen te vormen die samen, in solidariteit proberen te overleven.

Zeven personages met een serieus tekort: een berooide mankepoot vol melancholie en woede, een jonge vrouw met een onbeantwoorde passie voor de vrouw van een gangster, een homofiele oud-legionair op zoek naar een lief, een kleine crimineel met astma, een zielenpoot die fungeert als een soort eenzameharten-bureau en die tevens de grapjas van dienst is, een zottin die steeds wegloopt uit het gesticht ('moeder van alle kinderen' genoemd) en tot slot de verloren zoon, die het zagezegd gemaakt heeft in de wereld maar die zijn rol van verlosser uit de stront helemaal niet kan waarmaken. De personages bevinden zich in een ruimte vol glasscherven: een verwijzing naar achterhaalde voorspellingen (scherven brengen geluk, of zeven jaar ongeluk)? Naar gebroken idealen? Naar geleverde gevechten? Ruïnes? Gebroken spiegels?

Het valt meteen op dat het heroïsch-emanipatoire narratief van Union Suspecte deze keer is ondergedompeld in het statische, maatschappelijke tekstuniversum van Arne Sierens.

ZOALS DE AFRIKAAN CÉSAIRE *THE TEMPEST* VAN SHAKESPEARE HERSCHREEF, ZO GEEFT UNION SUSPECTE ZIJN VERSIE VAN HET BOEK DAT IN DE MASSAPERCEPTIE AAN DE BASIS LIGT VAN HET VLAAMSE BEWUSTZIJN EN ONAFHANKELIJKHEIDSTREVEN: DE LEEUW VAN VLAANDEREN VAN HENDRIK CONSCIENCE.

De tekst is niet langer opgebouwd als een generatieduel of een conflict tussen iconen en (sub)culturen, maar moet wijken voor het statische drama en de overlevingsstrategieën van sociale slachtoffers. De armoede is sluipend, er zijn geen grote retorische verklaringen meer: wie niets zegt, heeft soms veel te zeggen. De zeven personages zijn sociale accidenten, losgeslagen van hun familie en leefcontext. Ze lijken enkel nog elkaar te hebben, maar in die nood en in hun geruzie spreekt ook een verbazende solidariteit. Ze worden in de loop van de voorstelling met mildheid en verering behandeld. Zo moeten we eerder denken aan gevallen engelen of halfgoden. Hun kleine rebelle blijkt uit hun weigering om zich helemaal aan te passen en is af te leiden uit de restanten van subculturele verzetsliedjes: *The Sun is Shining* van Bob Marley bijvoorbeeld, of een reggaenummer van Gregory Isaacs. Ismaël herkent zich in het verzet van de 'rasta skyman': *Jah Rastafaru. Ever Faithful. Ever Sure. Rasta in first. King of kings. Lord of lords. Lion of Judah. (...) Laat ons naar Ethiopië gaan. The Promised Land. (...) We gaan leeuwen zijn. We gaan vogels zijn. We gaan zwarten zijn.*

Een andere vorm van subtiele rebelle is te vinden in het met ingehouden passie gezongen *Cucurucu Paloma* door Georgina. Ze doet hier even denken aan de sociaal assistente uit *Onze Lieve Vrouw van Vlaanderen*. Nu is haar schets van vrouw-wording meer uitgewerkt. Haider Al Taimimi blijft net als in *Onze Lieve Vrouw van Vlaanderen* intrigeren als danser en zanger. Het lied *Farther Along* van zijn figuur Suleiman vat de lijdensweg van de personages samen zoals in een negrospiritual. Hij blijft levenloos achter op de glasscherven, als een offer. *Sometimes I wonder why I must suffer, Go in the rain, the cold and the snow, When they are living in comfort.*

De cohabitatie Compagnie Cecilia – Union Suspecte

Op het eerste gezicht heeft de samenwerking tussen de twee gezelschappen heel wat positieve dingen opgeleverd. Zo kreeg Union Suspecte eindelijk de tekstschrijver waar ze al een tijd naar verlangden en kon Sierens voor het eerst na de ontmoeting met Platel en na *Mijn Blackie* zijn actionele tekstpartituur omzetten in een precieze choreografie van het alledaagse. Ook is het heel mooi om te zien hoe het exuberante, dansante spel van de leden van Union Suspecte op het toneel soms haaks staat op het theatrale en verbale precisiewerk van een Johan Heldenbergh of een Titus De Voogdt.

Maar waar de samenwerking vonken zou moeten geven, ontstaat er in de plaats van groot vuurwerk slechts een smeulend vuurtje. Hun gemeenschappelijke credo 'voicing the voiceless', hun gezamenlijke interesse voor de mix van subculturele en populaire elementen, hun rebelse geest vol humor, hun emancipatoire streven, hun mengeling van klassieke en populaire muziek...: ergens blijft het haperen. Beide gezelschappen vinden elkaar wel in de spirituele dimensie van hun zoektocht naar iconen, actionele schema's en hiërogliefen, maar niet in de verdieping van hun maatschappelijke analyses. Het gevolg is dat twee belangrijke tegenstromen uit ons theaterlandschap, eenmaal samen, ongemerkt mee verglijden in de entertainment- en spektakelcultuur die ons theater in een zachte greep houdt: 'gezellig in de fictie'. Dit is in de eerste plaats te wijten aan het feit dat die spektakelcultuur de subculturele kracht heeft gerecupereerd: 'Thus subcultural acts of resistance degenerated to little more than *Senseless acts of Beauty*' (McKay, 1996, geciteerd in Muggleton, D., *The Post-subcultures Reader*, 2003).

'Nummers als 'Telstar' in *Bernadetje* of 'Can you feel it' in *Moeder & Kind* hadden nog